

вече и не мислилъ. Хората почнали да обедняватъ. И презъ плодовита година и презъ безплодна трѣбвало да плащатъ данъкъ. Нѣмало кому да се оплачатъ — какъвто станалъ царьтъ, такива станали и министритѣ. И тѣ грабили, правѣли си кжщи и за нищо не мислѣли. Почнали тогава да се множатъ просяцитѣ, да запустяватъ цѣли села.

Минали много години. При царя дошълъ другъ човѣкъ отъ чужда земя. Тоя човѣкъ знаелъ много езици. Той разбиралъ дори какво приказватъ птицитѣ. Царьтъ като чулъ това, го назначилъ свой съветникъ. „Ще живѣешъ въ двореца“, рекълъ му той. „Азъ ще те храня, ще те обличамъ и много пари ще ти давамъ. Ти само да ми разказвашъ какво приказватъ птицитѣ“.

— Добре, отговорилъ човѣкътъ. Оставамъ.

И останалъ при царя. Дошла пролѣтъ. Царьтъ поискалъ да отиде да се весели въ една хубава и зелена гора.

Дошълъ царьтъ съ голѣмцитѣ, съ министра, съ оня човѣкъ, що знаелъ много езици и съ мнозина други, па седнали да си почиватъ. Донесли котли и други сѣдове и всичко друго за готвене. Разпалили огньове край гората и почнали да готвятъ.

— Кажи ми сега, рекълъ царьтъ на своя съветникъ, какво приказва онова птиченце на клончето тамъ и съ кого говори?

— То, честити царю, се радва на свѣта и благодари на Господа, че го е създалъ.

— Ами онова, другото, до гнѣздото?

— То пѣкъ милва птиченцата си, радва имъ се